

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

ਮਹਾਸਭਾ

ਹਰੀ ਲਾਲ ਕਾਨਿਆ ਸੀ.ਐਲ., ਮੋਹਰ ਚੰਦ ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ
ਐਨ. ਚੰਦਰਸ਼ੇਖਰ ਅਈਅਰ, ਜੇ.ਜੇ.

1951 ਦੇ 45 ਤੋਂ 49 ਤੱਕ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲਾਂ ਨੰ

1951 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 45

ਭੀਮ ਸੇਨ ਆਰ ਐਸ ਮਲਿਕ ਮਥਰਾ ਦਾਸ (ਡਿਟੇਨੂ), ਬਨਾਮ
ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ

1951 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 46

ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਥ ਨੇ ਚੌ. ਹਰਬੰਸ ਲਾਲ (ਡਿਟੇਨੂ) ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ

1951 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 47

ਭੀਮ ਸੇਨ ਰਤਨ ਚੰਦ (ਡਿਟੇਨੂ), ਬਨਾਮ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ

1951 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 48

ਚੌ. ਕੰਵਰ ਕਿਸ਼ੋਰ (ਡਿਟੇਨੂ), ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਲਈ ਹੰਸ ਰਾਜ

1951 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 49

ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਰੂਪ (ਡਿਟੇਨੂ) , ਬਨਾਮ 195
ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ

1
" ----

,

4 ਅਕਤੂਬਰ

1951 ਦੇ ਐਕਟ IV ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ 1950 ਦਾ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਐਕਟ IV, ਧਾਰਾ 3 (2)—ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਕਾਲਾਬਾਜ਼ਾਰੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ—ਪਿਛਲੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਭਾਵੇਂ ਚੰਗੀ ਜ਼ਮੀਨ ਹੋਵੇ—ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ —ਡੀਲਰ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ , ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ—ਸੇਵਕ

ਕਾਲੇ-ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ, ਕੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਅਦਾਲਤ ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

- ਰੱਖੀ ਗਈ, (i) ਪਿਛਲੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਉਪ-ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮਾਨਸਿਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕੋ ਇਕ ਲੋੜ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਉਪ-ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਆਧਾਰ ਢੁਕਵੇਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਕਾਫੀ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।
- (ii) ਕਿ ਪ੍ਰੀਵੇਂਟਿਵ ਡੀ ਟੈਂਸ਼ਨ (ਸੋਧ) ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਅਤੇ ਓਵਰਰਾਈਡ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਬੋਰਡ ਦਾ ਗਠਨ, ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਵਿਵੇਕ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਫੈਸਲਾ ਸਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।
- (iii) ਕਿ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਡੀਲਰਾਂ ਵਜੋਂ ਲਾਈਸੈਂਸਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਵੈਧ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਈਸੈਂਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਕਾਲਾ-ਬਾਜ਼ਾਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਹੋਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ।
- (iv) ਇਹ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਥਿਤ ਤੱਥ ਸੱਚ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।
- (v) ਕਿ ਇੱਕ ਨੌਕਰ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦੀਆਂ ਕਾਲਾ-ਬਾਜ਼ਾਰੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮੀ ਨਾਲ ਹਿੱਸਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਖੁਦ ਕਾਲਾ-ਬਾਜ਼ਾਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (1), ਸਿਮਲਾ (ਭੰਡਾਰੀ ਅਤੇ ਸੋਨੀ, ਜੇ. ਜੇ.) ਲਈ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰਿੱਟ ਕੇਸਾਂ ਨੰ: 46, 49, 50 ਅਤੇ 1951 ਦੇ 48 ਅਤੇ 47.

ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ-

ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 45 ਅਤੇ 49 : ਸ਼੍ਰੀ ਜੈ ਗੋਪਾਲ ਸੇਠੀ,
ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ (ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ.ਐਲ
ਕੋਹਲੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਕੁਮਾਰ, ਐਡਵੋਕੇਟ

ਉਸਦੇ ਨਾਲ) ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ ਐਸ ਨਰੂਲਾ, ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ
ਗਿਆ ਹੈ।

ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 46 : ਸ਼੍ਰੀ ਐਨ.ਸੀ. ਚੈਟਰਜੀ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ (ਸ਼੍ਰੀ
ਹਰਦਿਆਲ ਹਾਰਡੀ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ.ਐਲ. ਕੋਹਲੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ ^ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ) ਸ਼੍ਰੀ
ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ, ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ।

ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ ਅਲ : ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ.ਐਲ. ਕੋਹਲੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਸ਼੍ਰੀ
ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ, ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ।

ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 48 : ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਦਿਆਲ ਹਾਰਡੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ
ਐਸ ਨਰੂਲਾ, ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ।

ਪੰਜਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ: ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ.ਐਮ. ਸੀਕਰੀ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-
ਜਨਰਲ, (ਸ਼੍ਰੀ ਐਚ.ਐਸ. ਦੁਆਬੀਆ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ), ਸ਼੍ਰੀ
ਪੀ.ਏ. ਮਹਿਤਾ, ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ।

1951 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 45 ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਲਈ: ਭਾਰਤ ਦੀ
ਯੂਨੀਅਨ : ਸ਼੍ਰੀ ਐੱਮ.ਸੀ. ਸੇਤਲਵਾੜ, ਭਾਰਤ ਲਈ ਅਟਾਰਨੀ-ਜਨਰਲ (ਸ਼੍ਰੀ
ਜੀ. ਐੱਨ. ਜੋਸ਼ੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ), ਸ਼੍ਰੀ ਪੀ.ਏ. ਮਹਿਤਾ, ਏਜੰਟ
ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ।

ਨਿਰਣਾ

ਕਾਨਿਆ, ਸੀ.ਜੇ. ਇਹ ਪੰਜ ਸਾਥੀ ਅਪੀਲਾਂ ਹਨ, ਕਾਨਿਆ, ਸੀ.ਜੇ. ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਦੇ
ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਤੋਂ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਨੁਕਤਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ
ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਇਸ
ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਨ। ਕਪਾਹ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਲਾਬਾਜ਼ਾਰੀ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕੰਟਰੋਲ (ਕਪੜਾ) ਆਰਡਰ ਪਾਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਵੰਡ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਲੰਦੂਰ ਥੋਕ ਕੱਪੜਾ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਥੋਕ ਡੀਲਰਾਂ ਵਜੋਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਕੱਪੜਾ ਬਣਾ ਲਿਆ।

ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਜ਼ਿਲੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚੂਨ ਕੋਟਾ ਧਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪ੍ਰਚੂਨ ਵਿਕਰੇਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੋਟਾ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਵੰਡ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਹਰੇਕ ਪ੍ਰਚੂਨ ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੂੰ ਕੁਝ ਗੱਠਾਂ ਦੇਣ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਪ੍ਰਚੂਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਧਾਰਕਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੇ ਕੋਟੇ ਦੀ ਡਿਲਿਵਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ, ਉਦਯੋਗ ਅਤੇ ਸਪਲਾਈ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ 4 ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਟਿੰਡਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਸੀ, ਬਸਰਤੇ ਕਿ ਹੌਲਸੇਲ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਗੰਢਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਚੂਨ ਡੀਲਰ ਨੂੰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗੌਰਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਥੋਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚੂਨ ਵਿੱਚ ਵੇਚੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤਹਿਤ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਿੰਡੀਕੇਟ 'ਤੇ ਕਾਲਾਬਾਜ਼ਾਰੀ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸਰਗਰਮੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਜਲੰਧਰ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਕਈ ਵਾਰ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। 7 ਜੂਨ 1951 ਨੂੰ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਟ੍ਰੈਕਟ ਆਰਗੇਨਾਈਜ਼ਰ, ਸਿਵਲ ਸਪਲਾਈਜ਼ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਨਿੰਗ, ਜਲੰਦੂਰ ਦੁਆਰਾ, ਥੋਕ ਕੱਪੜਾ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ, ਜਲੰਧਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਏਜੰਟਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਣਲਿਫਟਡ ਸਟਾਕ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਖਤ ਮਨਾਹੀ ਹੈ। ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਅਗਾਊਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਈਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਹੁਣ ਤੋਂ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਟਾਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਰਿਟੇਲਰ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਰਿਟੇਲਰਾਂ ਦੀਆਂ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪੱਤਰ 4 ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਦੀ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਥੋਕ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਚੂਨ ਵਿਕਰੇਤਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਚੂਨ ਡੀਲਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਣਲਿਫਟਡ ਕੱਪੜਾ ਵੇਚਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਕਾਟਨ ਕਲੱਬ ਕੰਟਰੋਲ ਆਰਡਰ 1950 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਲਾਗੂ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਵੰਡ 'ਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਹਟਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਕੀਮਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਕੰਟਰੋਲ ਹੇਠ ਰਹੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਰੇਟਾਂ ਤੋਂ

ਵੱਧ ਰੇਟਾਂ 'ਤੇ ਕੱਪੜਾ ਵੇਚਿਆ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੰਡ ਅਤੇ ਕੀਮਤ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਸਨ, ਨਿਰਮਾਣ ਮਿੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਮਤਾਂ 'ਤੇ ਵੇਚਣ ਲਈ ਘੱਟ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਕੱਪੜਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਾਨਿਆ, ਸੀਜੇ ਫਰੀ ਸੇਲ ਕੱਪੜਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਰ ਲੋਕ ਇਸ ਮੁਫਤ ਵਿਕਰੀ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਕਾਲਾਬਾਜ਼ਾਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

19 ਜੂਨ 1951 ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਥਾਮਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਪੱਖਪਾਤੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੂੰ 2 ਜੁਲਾਈ 1951 ਨੂੰ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਜਲੰਧਰ ਨੇ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ 2 ਜੁਲਾਈ ਤੋਂ 1 ਅਕਤੂਬਰ 1951 ਤੱਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੇਲ੍ਹ, ਜਲੰਦੂਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਵਚਨਬੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ। 6 ਜੁਲਾਈ ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਧਾਰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਰਾਇਆ ਫਰਮਾਂ ਜਾਂ ਉਕਤ ਫਰਮਾਂ ਜਾਂ ਕਾਰਪੋਰੇਟੇਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਏਜੰਟਾਂ ਜਾਂ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜੂਨ 1949 ਤੋਂ ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਜਦੋਂ ਵੰਡ 'ਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮੁੜ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਉਹ ਜੂਨ 1949 ਤੋਂ ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਤੱਕ ਜਲੰਧਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਲਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਟਾਕ ਨੂੰ ਕਾਲੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਉੱਚੀਆਂ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਨਿਪਟਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਪੜੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਆਰਡਰ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਇਸਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਸਪਲਾਈਜ਼ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਹੇਠ ਫ੍ਰੀਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੂਸਰਾ ਆਧਾਰ ਫਰਮ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਜੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਏਜੰਟਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਡੀਲਰਾਂ ਨੂੰ, ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਕਾਲੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਸਟਾਕ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਉਣ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਸਨ। ਵੇਰਵੇ ਅੰਤਿਕਾ 'ਏ' ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਮੁਫਤ ਵਿਕਰੀ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੀਸਰੇ ਆਧਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਢੰਗਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਹਿੰਗੇ ਭਾਅ 'ਤੇ ਕਾਲਾ ਬਾਜ਼ਾਰੀ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਟਾਕ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਕੀੜੀਆਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਦੇ ਵਧੇਰੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਆਧਾਰਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ।

9 ਜੁਲਾਈ 1951 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੂਰਬ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀਆਂ ਰਿਟਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੀਵੈਂਟਿਵ ਡਿਟੈਸ਼ਨ ਐਕਟ

ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਕੁਝ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰਿਪੋਰਟਾਂ 'ਤੇ ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਅਗਸਤ 1951 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਕੱਪੜਾ ਡੀਲਰਾਂ ਵਜੋਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਆਏ ਹਨ।

ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਐਕਟ 1950 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈਆਂ ਅਤੇ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ। ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਧਾਰਾ 3(2) ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਹੁਕਮ ਬਾਰੇ ਅਧੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਉਹ ਆਧਾਰ ਭੇਜਣਾ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸ 'ਤੇ ਅਸਰ ਪਿਆ ਸੀ। ਆਰਡਰ ਦੀ ਲੋੜ.

ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਾਲਾਬਾਜ਼ਾਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਪ੍ਰੀਵੈਨਟਿਵ ਡਿਟੈਂਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(2) ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜੂਨ 1951 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਵੰਡਣ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦੇ ਕੁੱਲ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਅਜਿਹੀ ਖਾਮੀ ਨੂੰ 7 ਜੂਨ 1951 ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਜਾਂ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕੱਪੜਾ ਨਹੀਂ ਵੇਚ ਸਕਦੀ ਸੀ- ਕਾਨਿਆ, ਸੀ ਐਲ ਜੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਤੋਂ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਆਰਡਰ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਕਾਲਾਬਾਜ਼ਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਕੱਪੜੇ ਵਿੱਚ ਸੌਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਹੁਣ ਜੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਹੈ, ਉਹ ਰੋਕਥਾਮ ਨਾਲੋਂ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੁਕਮ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਕਥਿਤ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਜੂਨ 1951 ਤੱਕ

ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਾਇਆ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਉਪ ^{-4 ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ} ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਪਿਛਲੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦੇ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਲਈ ਜੇ ਆਧਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਹ ਢੁਕਵੇਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਕਾਫੀ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਹੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ 1951 ਦੇ ਸੋਧ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਬੋਰਡ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਅਤੇ ਓਵਰਰਾਈਡ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਵਾਲ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਲਈ ਆਧਾਰ ਕਾਫੀ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਮੁੱਦਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਤੁਕਾ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਆਰਡਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ, - ਆਰਡਰ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ, ਪ੍ਰੀਵੈਂਟਿਵ ਡਿਟੈਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ 1951 ਦਾ ਸੋਧ ਐਕਟ ਇੱਕ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵਿਵੇਕ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਬੋਰਡ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੁਆਰਾ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਸਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹੋਏ,

KANIA, C. J. ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕੋਲ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦੋ ਦਲੀਲਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ 7 ਜੂਨ 1951 ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਆਰਗੇਨਾਈਜ਼ਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਕਾਰਨ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਕੱਪੜਾ ਵੰਡਣ ਅਤੇ ਵੇਚਣ ਦੀ ਸਕੀਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਗਈ ਇਕੋ ਇਕ ਖਾਮੀ ਨੂੰ ਸੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਾਲਾਬਾਜ਼ਾਰੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਆਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ 4 ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭਿੰਨ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਹ ਹੁਕਮ ਇਸ ਲਈ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਕੱਪੜਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਏਜੰਸੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਵੰਡਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ

* ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਧੂ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਵੇਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ, ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰੇਟਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ। ਦੂਸਰੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਹੁਣ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਉਹ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਵਪਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਲੇ ਬਾਜ਼ਾਰੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਖਦਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ ਕਿ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਜਲੰਧਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਦੂਜੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਕਾਲਾ ਬਾਜ਼ਾਰੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 1-8-51 ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਜਲੁਰ ਦੇ ਅਗਲੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅੰਸ਼ ਲਾਭਦਾਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ:

“ਦੂਸਰੀਆਂ ਮਿੱਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਕੁਝ ਸਟਾਕ ਨੂੰ 9 ਜੂਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਫਤ ਵਿਕਰੀ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਵਜੋਂ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।

1951. K^A CJ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਮਾਲਕ* ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਤਰਾ ਮਿੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮੁਫਤ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ: ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਤੋਂ ਮਿਤੀ 31 ਮਈ, 1951 ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ CYC-2 SLM ਰਾਹੀਂ, ਬੰਬਈ, ਬੰਬਈ ਅਤੇ ਅਹਿਮਦਾਬਾਦ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਚੁਣੀਆਂ ਗਈਆਂ ਮਿੱਲਾਂ ਨੂੰ। ਇਹ ਕੱਪੜਾ ਭਾਰਤ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਥੋਕ ਡੀਲਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪਾਬੰਦੀ ਦੇ ਖਰੀਦ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਬਿਨਾਂ ਪਰਮਿਟ ਦੇ ਇੱਕ ਜ਼ਿਲੇ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਜ਼ਿਲੇ ਤੱਕ ਮੁਫਤ ਵਿਕਰੀ ਕੱਪੜਾ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਸੰਯੁਕਤ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਸਿਵਲ ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਸੰਯੁਕਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਤੋਂ ਮੀਮੋ-ਨੰਬਰ 28894-ਸੀਐਸ (ਸੀ)-50 ਐਚ 8791, ਮਿਤੀ 2-1-51 ਦੇ ਤਹਿਤ। ਅ-ਸਕੱਤਰ ਸਰਕਾਰ, ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ, ਸਿਵਲ ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਨਿੰਗ, ਲੁਧਿਆਣਾ। ਦੁਬਾਰਾ ਮੁਫਤ ਵਿਕਰੀ ਕੱਪੜਾ ਵੀ £■ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫਰਮਾਂ ਜੋ ਬਲੈਕ ਮਾਰਕੀਟਿੰਗ ਦੁਆਰਾ ^{fTiT}make ਪ੍ਰੋ ਫਿੱਟ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚਦੀਆਂ ਹਨ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਥੋਕ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇਕੋ-ਇਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਦਰਾਮਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜਾਂ ਗਨੀਸਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ - ਵੱਲੋਂ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵੀ ਡੱਬ ਜਲੰਧਰ ਵਿੱਚ ਆਯਾਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹਨ ਕਿ ਨਿਗਮ ਮਿੱਲਾਂ ਤੋਂ ਮੁਫਤ ਵਿਕਰੀ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਮੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਗੱਠਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉੱਚ ਗੁਣਵੱਤਾ ਵਾਲੇ ਕੋਟੇ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਦੀਆਂ ਗੰਢਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਮਿੱਲਾਂ ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਕਾਲੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਪਟਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਫਰਮ ਰਤਨ ਚੰਦ ਮਥਰਾ ਦਾਸ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਦੁਆਰਾ ਹਸਤਾਖਰਿਤ ਸੂਚੀਆਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਮੁਫਤ ਵਿਕਰੀ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਵਪਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਂਗੜਾ ਦੇ ਰਿਜ਼ਰਵ ਅਤੇ ਸੂਬਾਈ ਰਿਜ਼ਰਵ ਵਜੋਂ ਕੱਪੜਾ ਵੀ ਆਯਾਤ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਕੋਟੇ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਹਿੱਸਾ ਬਲੈਕ ਮਾਰਕੀਟ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਰਮ ਮਦਨ ਗੋਪਾਲ ਨੰਦ ਲੇਲ ਐਂਡ ਕਮ ਕੰਪਨੀ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਮੁਫਤ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗਾ

Kania, C.J.

ਨੱਥੀ ਸੂਚੀ। ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਹਰੀ ਚੰਦ ਬਿੰਦਰਾ ਬਾਨ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਭਾਈਵਾਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਫਰਮ ਵੀ ਮੁਫਤ ਵਿਕਰੀ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਵਪਾਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਹਾਸਲ

ਕੀਤਾ ਮੁਫਤ ਵਿਕਣ ਵਾਲਾ ਕੱਪੜਾ ਬਲੈਕ*ਮਾਰਕੀਟ ਵਿੱਚ ਵਿਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਮੀਮੇ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੰਬਰ 630616734-ਐਮ ਸੀਟੀ ਡੂ 7, ਮਿਤੀ 1 ਅਗਸਤ, 1951, ਮਿਤੀ 30 ਜੁਲਾਈ, 1951 ਦੇ ਮੇਰੇ ਮੀਮੇ ਨੰ: 1951 ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ। ਥੋਕ ਕੱਪੜਾ 1 ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ, ਜਲੰਧਰ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਕੋਈ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। , ਮਿੱਲਾਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਥੋਕ ਡੀਲਰਾਂ ਤੋਂ ਮੁਫਤ-ਵਿਕਰੀ ਕੱਪੜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਫਰਮਾਂ ਰਤਨ ਚੰਦ ਮਥਰਾ ਦਾਸ ਅਤੇ ਮਦਨ ਗੋਪਾਲ ਨੰਦ ਲਾਲ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਮੁਫਤ ਵਿਕਰੀ ਕੱਪੜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਰੋਕ ਹੈ।

ਅੱਗੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦਾ ਇਕੋ-ਇਕ ਹੁਕਮ ² ਜੁਲਾਈ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਵਾਰਕ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਕਿਸੇ ਧਾਰਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਸੀ। ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਅਥਾਰਟੀ. ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ 19 ਜੂਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਕਦੇ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਿੱਜੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਸਰੋਤ ਦਾ ਵੀ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਹਲਫਨਾਮਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 19 ਜੂਨ ਦੇ ਆਰਡਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਹਫਤੇ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਹੈਬੀਅਸ ਕਾਰਪਸ ਦੀਆਂ ਰਿੱਟਾਂ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਆਧਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦੀ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਕਾਮਾ, ਸੀਜੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ, ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਅਸਫਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦਾ ਸਕੱਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਇੱਕ ਫਰਮ ਵਿੱਚ ਸੇਲਜ਼ਮੈਨ ਅਤੇ ਕਲਰਕ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ - ਕਾਲਾਬਾਜ਼ਾਰੀ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਹੁਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ।^k ਇੱਥੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਟਰੀ ਜਾਂ ਕਲਰਕ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਲਾਬਾਜ਼ਾਰੀ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਰਗਰਮੀ ਨਾਲ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਹ ਖੁਦ ਕੱਪੜੇ ਦੀ ਕਾਲਾਬਾਜ਼ਾਰੀ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਤੇ ਹੋਰ ਤੱਥ ਵਿਵਾਦਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਸਲਾਹਕਾਰ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਸਵਾਲ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਰੇ ■* ਆਧਾਰ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਸਾਰੀਆਂ ਪੰਜ ਅਪੀਲਾਂ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ